

SPRANKEL HOOP

Superheld in opleiding

het begin van zijn

prille

Mark Tijsmans

SPRANKELHOOP

De Dikke Bertha-bom

P E L C K M A N S

Avontuur 1

'DE DIKKE BERTHA-BOM!'

NOOT VAN DE AUTEUR:

Dit boek heet dan wel avontuur één, en dan zou een normaal mens meteen denken dat er ook een tweede avontuur komt. Maar dat is verre van zeker.

Dit avontuur is namelijk zo afgrijselijk spannend, gevaarlijk, gewelddadig en – ja, het moet gezegd worden – wreedaardig, dat het twijfelachtig is of Sprankel Hoop het wel zal overleven! En een tweede avontuur met een dooie hoofdrolspeler slaat helemaal nergens op, natuurlijk!

Zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb!

NOG EEN NOOT VAN DE AUTEUR:

'Dikke Bertha' is een spelletje dat heel leuk is om in groep te spelen.

Je moet op een afgebakend terrein van de ene naar de andere kant proberen te lopen, zonder dat de Dikke Bertha, die op het terrein over en weer loopt, je kan vastgrijpen en optillen. Gebeurt dat wel, dan ben je mee Dikke Bertha!

Dikke Bertha slaat dus geenszins op het feit dat er meisjes, jongens of andere gevoelsmatige entiteiten zouden bestaan met de

naam Bertha die qua omvang volumineuzer zouden zijn dan wat we in deze maatschappij als algemeen aanvaard gemiddelde aannemen.

(Om het in mensentaal te zeggen: Dikke Bertha heeft niks te maken met een dikke madam!)

DERDE NOOT VAN DE AUTEUR:

Ik vind noten van de auteur voor een boek begint eigenlijk dom en belachelijk.

PROLOOG!

Hallo daar!

Wat fijn dat je precies dit boek openslaat.

Toevallig... Of misschien ook niet.

Dit boek is best een beetje een raar boek. Ik bedoel niet van uitzicht. Het ziet er precies zo uit als alle andere boeken. Het heeft papieren bladzijden met letters en een kaft errond en zo...

Ik bedoel de inhoud! De inhoud is raar. Maar dat komt goed uit, want rare boeken zijn vaak net de leukste om te lezen. En dit is er dus zo een.

Misschien moet ik eerst maar een keer de personages uit het boek aan je voorstellen. Personages zijn de mensen die in het boek meespelen. Dat heet zo. Personages. Er zijn twee hoofdrolspelers. Die zijn het belangrijkste. De ene is een jongen, de andere een meisje. Avonturen over jongens en meisjes... op jullie leeftijd... dat vinden jullie vast geweldig interessant.

SPRANKEL HOOP!

Sprankel Hoop is de jongen waar dit boek over gaat. Sprankel is elf jaar. Hij ziet er doodgewoon uit. Niet te groot, niet te klein, precies lang genoeg voor zijn leeftijd. Hij heeft heel normaal bruin haar met hele normale bruine ogen.

Niks abnormaals zou je zeggen, maar dat is Sprankel nu net wel! Niet normaal! Sprankel kan namelijk vliegen! Zonder hulp van

vleugels of een raket of zo. Helemaal uit zichzelf. Dat kunnen andere kinderen van zijn leeftijd niet.

Sprankel heeft zijn geheimpje een keer toevallig ontdekt toen hij een jaar of negen was. In de tuin. Hij schrok zo van een kleine veldmuis die hij zag dat hij met een kreet de lucht in sprong. En voor hij het wist, zat hij op het dak van de schuur van zijn opa. Die is zo'n drie meter hoog. De schuur. Niet zijn opa. Die is maar één meter zestig!

Geen enkel mens kan zo hoog springen. Nee, nee... Je moet kunnen vliegen om die hoogte te bereiken. Sprankel kwam neer vlak naast de kat van de burens, die in het zonnetje lag te soezen. Op datzelfde dak. Het beestje schrok zich rot en rende ervandoor! Het heeft zich sindsdien nooit meer in de tuin van zijn burens gewaagd. Dat zal het leren! Liggen zonnen in plaats van die muis op de grond te vangen!

OPA SCHUUR.

Opa Schuur is de naam van Sprankels opa. Misschien is dat niet zijn echte naam. Maar Sprankel heeft de mensen in het dorp nooit iets anders horen zeggen dan opa Schuur. En dus gebruikt hij die naam zelf ook.

Opa Schuur is oud. Hoe oud precies heeft Sprankel nooit durven vragen. Maar vast een flink stuk boven de honderd. Opa Schuur draagt een rond brilletje en loopt een beetje voorovergebogen. Vandaar die meter zestig. Dat komt door al die lange uren werk in die schuur. Hij heeft grijs haar dat hij haast nooit kamt, waar zijn vrouw weleens over durft te zeuren. Dan haalt opa Schuur zijn schouders op en knipoogt even speels. Naar haar of naar Sprankel, dat hangt af van wie er in de buurt is.

OMA BELLEFLEUR.

Dat is de naam van Sprankels oma. Bellefleur. Dat betekent 'mooie bloem'.

Het hele huis staat daarom vol met bloemen. Vazen vol bloemen. Voor de ramen, achter de ramen, op de tafel, op de schouw en in de

tuin... Overal in huis staan bloemen. Die vazen staan meestal op kleine of grote tafelkleedjes, die ook een gebloemd motiefje hebben. En de gordijnen zijn ook van bloemetjesstof. En de dekbed-overtrekken op de bedden. En het douchegordijn natuurlijk. En het behangpapier!

Oma Bellefleur houdt van bloemen. En van opa Schuur.

‘Ik hou van honderdduizend bloemen!’ zegt oma Bellefleur vaak stralend, als haar hele huis opgeruimd en netjes vol bloemen is. ‘Van honderdduizend bloemen en van opa Schuur. Van één opa Schuur. Dat is meer dan voldoende!’ En dan knipoogt ze even. Naar Sprankel of naar opa, dat hangt ervan af wie er in de buurt is.

DE SCHUUR VAN OPA SCHUUR.

Die schuur staat achter op het erf van de boerderij, en de opa van Sprankel brengt er al zijn vrije tijd in door. Daar maakt hij de meest fantastische en handige dingen om te gebruiken op de boerderij, van materiaal waar je op het eerste gezicht echt niks meer mee kan doen. Gewone mensen zouden het al lang weggegooid hebben. Maar niet opa Schuur. Nee! Die maakt er prachtige dingen van. Omheiningen, kleeerhangers, schilderijkaders, kastdeuren en nieuwe sloten... Opa Schuur maakt het allemaal.

Ook kinderspeelgoed, trouwens. Sprankel hoeft het maar te vragen... Autootjes, zwaarden, draken en paarden en popjes of een robot...

Sprankel vindt zijn speelgoed prachtig. Andere kinderen lachen opa Schuur weleens uit, als hij zijn speelgoed probeerde te verkopen op straatmarkten en garageverkopen. Maar Sprankel weet zeker dat dat alleen met jaloezie te maken heeft. En met domheid. Nieuw speelgoed van andere kinderen gaat meestal al heel snel stuk. Alles wat opa Schuur maakt is na zeven jaar – zo lang als Sprankel het zich kan herinneren dus – nog precies zo stevig als in het begin. Hij had veel zin om dat die andere kinderen te vertellen! Ze eens even lekker de waarheid in te wrijven. Maar dat kon natuurlijk niet. Dat was te gevaarlijk. En verboden. Ten strengste verboden!

DOORN.

Zo heet Sprankels buurmeisje. Doorn. Zij speelt ook een hoofdrol!

Doorn had eigenlijk Roos moeten heten. Maar precies op het moment dat haar vader naar het gemeentehuis ging om de geboorte van zijn dochter officieel te melden, stak het meisje met haar kleine vingertje midden in het oog van haar broertje Max, die twee jaar ouder is dan zij en boven haar wiegje was komen hangen. Dat gebeurde niet expres natuurlijk. Het gebeurde gewoon. Baby's doen voortdurend van die dingen. Haar broertje Max had zes weken lang met een ooglapje op moeten lopen voor hij weer normaal kon zien. Het zou nooit meer helemaal goed komen tussen hem en zijn kleine zusje!

En puur per ongeluk had de papa van Doorn zijn dochtertje niet Roos genoemd. Maar wel Doorn. Vanwege die prik met die vinger. Het was een vergissing. Een verspreking! Een verstrooidheid! Maar toen de vergissing aan het licht kwam, was het al te laat om er nog iets aan te veranderen!

Doorn is het mooiste meisje van het dorp. Ze heeft lang haar, dat ze in twee lange vlechten draagt, en de grootste mooi bij elkaar passende ogen die Sprankel ooit gezien heeft. Maar dat durft hij tegen niemand te vertellen. Ook niet tegen Doorn.

Doorn is ook helemaal stapel-zotte-verliefd op Sprankel, trouwens. Maar ook zij beslist om daar absoluut niks van te laten merken! Stel je voor dat hij er ooit achter komt.

Sprankel Hoop vindt zijn buurmeisje bijzonder ingewikkeld.

Doorn vindt het pad van de liefde bijzonder ingewikkeld.

Ze blijft vaak wakker, 's avonds in bed, terwijl ze in spanning wacht tot verderop bij de burens het licht op zolder aangaat, waar Sprankel slaapt. Dan loert ze voorzichtig tussen de gordijnen door naar buiten, en ziet hoe Sprankel zich uitkleedt voor het slapengaan, en soms zijn gordijntjes vergeet te sluiten. Zo weet ze bijvoorbeeld dat de jongen 's winters zijn sokken aanhoudt in bed.

Doorn is niet het buurmeisje langs de kant van de soezende kat op het tuinhuisje. Die is van de burens aan de andere kant. Doorn heeft helemaal geen kat. Ze heeft ook geen hond. Ze heeft een varken.

BULLDOZER!

Niet die hele grote machine, natuurlijk. Bulldozer is de naam van een huisdier. Het huisdier van Doorn. Bulldozer is een varken. Een hangbuikzwijn om precies te zijn. Want zeg nooit zomaar varken tegen een hangbuikzwijn. Zijn naam is Bulldozer omdat hij de gewoonte heeft om alles wat hij te pakken krijgt met de grond gelijk te maken. Zoals de machine-bulldozers dat ook goed kunnen. Van daar!

Tafelpoten, raamkozijnen, deurklinken, tijdschriften, vuilnisbakken en schoenen... Als Bulldozer het te pakken krijgt, maakt hij er in een mum van tijd hele kleine onherkenbare stukken van. Helaas niet alleen in het huis van Doorn. Soms ook bij de burens. De burens met al die gebloemde gordijnen en tafelkleedjes...

DE PAPA VAN DOORN.

De papa van Doorn heet Mark. Mark Mathijs. Dat zou een geweldige naam zijn voor iemand die een artiest is, omdat het zo mooi klinkt! Dat komt goed uit, want de papa van Doorn is een artiest! Hij schrijft boeken. Jeugd- en kinderboeken. Al praat hij zelf veel liever over familielectuur. Omdat hij vindt dat grote broers en zussen, mama's en papa's en zelfs oma's en opa's zijn boeken ook kunnen lezen.

De papa van Doorn is heel beroemd. Dat komt door de boeken die hij schrijft. De boeken over Commissaris Klepper. Dat is het hoofdpersonage. Commissaris Klepper is een konijn. Dat konijn woont in een groot bos. Commissaris Klepper werkt bij de politie. Hij lost voortdurend misdaden op in het bos. Eentje per boek om precies te zijn. Diefstallen, ontvoeringen, alles is al wel een keer de revue gepasseerd. En altijd weer is de misdaad op het einde van het boek opgelost. Door Commissaris Klepper!

Natuurlijk niet door de commissaris alleen. Commissaris Klepper heeft een assistente. Een hele mooie assistente zelfs. Ze heet Fraulein Freule. Dat is een hele mooie, spierwitte bosduif. Die vliegt de hele tijd hoog boven het bos en ziet vrijwel alles wat er beneden op de grond gebeurt. Ze is zo'n beetje het geheime wapen van de commissaris.

Mark Mathijs zou graag ook andere boeken schrijven. Over drie schoolkinderen die een geheim detectivebureau oprichten en misdaden uit het verleden oplossen, bijvoorbeeld. Maar dat vindt zijn uitgeverij maar niks.

Of over een tweeling die van adel blijkt te zijn en samen met een oude butler in een kasteel op zoek gaan naar een schat. Maar volgens de uitgeverij zou haast niemand zo'n boek willen lezen. En dus schrijft de papa van Doorn alleen over Commissaris Klepper. En over Fraulein Freule!

BARON SPUUGERT BRAKENSLIJM VOL SNOTPROPPEN.

Baron Spuugert Brakenslijm Vol Snotproppen is de slechterik in dit boek. Elk boek heeft er zo wel eentje. Een slechterik, bedoel ik dan.

Maar de slechterik in dit boek is echt wel slecht. Nog slechter dan slecht. Hij is de slechtste slechterik waar je ooit al over gehoord hebt. Hij is slecht, gemeen, slecht, vals, slecht, kwaadaardig, slecht, onbeschoft, slecht, achterbaks, en slecht... En zo kan ik nog wel een tijdje doorgaan.

Maar wat het ergste van al is... Hij ziet er helemaal niet slecht uit. Hij ziet er heel voornaam uit. En vriendelijk zelfs! Met een lange, zwarte jas. Met daaronder een keurig driedelig zwart pak met een wit strikje. En een mooie, zwarte, hoge hoed. En een glimlach met van die spierwitte tanden.

Hij ziet er eigenlijk een beetje uit als een goochelaar. Zo gedraagt hij zich ook. Hij goochelt voortdurend. Het staat ook op zijn visitekaartje. 'Baron Spuugert Brakenslijm Vol Snotproppen. Goochelaar en Magisch Illusionist.' Zo staat het er. Op dat kaartje.

Pas op voor die man. Loop er in een boog omheen, om die man! Voor het te laat is! En zeg niet dat ik je niet gewaarschuwd heb!

EEN TOEVALLIGE VOORBIJGANGER.

Heb je dat ook wel eens? Dat je een boek leest en je je plots bedenkt dat er in het verhaal alleen maar mensen meespelen die er echt toe doen? Alleen de hoofdrollen van het verhaal, zeg maar. Misschien ook nog een paar nevenpersonages. Maar nooit een keer mensen

die toevallig voorbijlopen en verder niks met de hele historie te maken hebben. Jammer vind ik dat. In het echte leven lopen er namelijk constant mensen voorbij. Je let nauwelijks op ze. Je ziet ze vast nooit meer terug. Maar toch zijn ze er!

Daarom loopt er in dit boek af en toe een toevallige voorbijganger voorbij. Hij draagt een groene, lange regenjas, ook als het droog is. Hij zegt niks. Hij doet niks behalve voorbijlopen en is totaal onbelangrijk voor het verhaal. Maar toch mag hij meedoen.

Gewoon voor de gezelligheid.

